

„Hm!“ pomodruje oče, „sto volkov, pa da je slednjič samo nekoliko zašumelo, priča, da ima strah res velike oči. Ti pa v strahu nisi niti potrebovala oči: kar z ušesi si naštela — sto volkov, to kaže, da ima strah tudi velika in nenavadna ušesa.“

Rezika je zardela in sram je je bilo, jako sram.

Drسالke.

Spisal F. G. Hrastničan.

Jakec Kadilnikov je sedel nekega decembrskega dne pri oknu ter nekaj gladil in čedil. Sladak smeh mu je igral na usticah, in njegove oči so bile uprte edinole na predmet, ki ga je neusmiljeno drgal. —

Jakec je bil prav priden deček, in gospod učitelj se ni nikoli pritoževal čez njega; a nekaj je imel na sebi ta-le Jakec, kar ga ni delalo posebno priljubljenega. Iz prvih besed, ki jih je izpregovoril s tabo, si lahko spoznal, da bi ne bilo slabo, ko bi se malo pristrigel predolgi Jakčev jeziček . . . Poleg precej dolgega jezička pa je imel naš junak tudi trdo butico — a s tem nečem reči, da se je težko učil, kaj še, saj je bil v šoli prav priden — le strašno svojeglaven je bil, kar je posebno občutila njegova dobra mamica . . .

Tistega dne torej je sedel pri oknu, nekaj gladil in se smejal. Pa je pristopila k njemu sestra Pavla in začudeno opazovala bratovo početje.

„I, kaj pa gledaš! Meniš li, da brez tebe ničesar ne napravim?“ se zadere nanjo Jakec ter povzdigne glavo.

„Ne bodi no, Jakec,“ ga zavrne Pavla, „saj sem le gledala to stvarco, ki jo imaš v rokah . . . Kaj pa je to, bratec, povej mi, jako sem radovedna!“

„E, čeprav ti povem, me ne boš razumela!“ ji odgovori Jakec ter se dvigne s svojega sedeža. „Drsat se pojdem, in če greš z mano, boš videla, kako se ta reč rabi . . . Le poglej, kako se sveti! Ha, to pojde!“ — In dvignil je Jakec tisto stvar, ki ni bila nič drugega kot drسالke, pa se je sladko in zadovoljno nasmehljaj . . .

In šla sta — Jakec in Pavla — k mami ter jo poprosila, če smeta na led. Aj, kako sta poskočila od veselja, ko jima je mama dovolila! Da ste ju videli! Oblekla sta se v toplo obleko, se poslovila od mamice ter jo mahnila tja proti Tonačevemu ribniku, ki je bil popolnoma zamrznjen. Seveda jima je skrbna mamica strogo zabičila, naj pač pazita, da se ne zgodi kaka nesreča, in ona dva sta ji to svečano obljubila . . .

Spotoma je premišljal Jakec o tem, kako je prišel do svojih drسالk, in zadovoljen smehljaj mu je igral na usticah . . . Aj, dobra sta si bila z doktorjevim Ervinom in zato je dobil od njega nekaj, česar si je že tako dolgo želel — dobil je drسالke, ki jih razen Ervina nima nihče v vsi vasi . . . In danes poizkusi, kako pojde.

Na Tonačevem ribniku se je bila že zbrala vsa vaška mladina in željno pričakovala Kadilnikovega Jakca, ki jim je že prej pripovedoval, da mu je dal doktorjev Ervin lepe drsalke . . . Ko so pa zagledali pričakovanega prijatelja, so zdirjali vsi Jakcu naproti . . .

„Pokaži, Jakec, pokaži, kakšne so!“ je vpil že od daleč Pongerčev Mihec ter se bližal Jakcu. Vsak je hotel videti drsalke, in vsi so silili v Jakca . . . No, in ko jim jih je pokazal, tedaj veselja ni bilo ne konca ne kraja . . .

In pritrnil si je Jakec drsalke na črevlje ter poizkušal vstati . . . A izpodrsnilo mu je na gladki površini in telebnil je na led kakor je dolg in širok. A ni se mnogo zmenil, malce si je pogladil obleko ter poizkusil v drugič . . . v tretjič . . . tako dolgo, da je šlo! O, Jakec se vse nauči, pa da bi se tega ne! No, in ko se je naučil stati na drsalkah, je poizkusil tudi hoditi . . . V početku počasi, potem vedno hitreje, in slednjič, no, slednjič je že šlo za silo!

In ko se je drsal tako po gladki površini, je gledal nekako zaničljivo tja po svojih tovariših, ki niso imeli drsalk . . . Ha, ti, kaj so ti proti njemu! Le on, Kadilnikov Jakec, le on ima drsalke, a drugi — ha, drugi jih pa nimajo! Čutil se je nekako vzvišenega nad svojimi tovariši, ki so se drsali brez drsalk . . . In kako mu je delo dobro, če ga je kdo opazoval ter ga celo pohvalil . . . Ah, tedaj se je zagnal in švignil po gladkem ledu . . . švigal tako dolgo, da je — padel . . .

Pavla je šla medtem na drugi konec drsališča, kjer so se zabavali otroci po svoje. Napravili so namreč velikega sneženega moža, mu deli v roko velikansko gorjačo in na glavo širokokrajn klobuk. Ha — le pogledjte Grilovega Francka, onega fantička, kako vam je zagnal debelo kepo snega v sneženega moža ter mu odbil glavo . . . Glasen smeh je zaoril iz mladih grl. Vsak je prijel za kepo ter metal v brezglavega moža tako dolgo, da slednjič ni bilo drugega kot kupček snega.

Jakec je še vedno letal po ledu semintja in ni se ozrl niti na levo niti na desno. Kar se zaleti vanj cela vrsta paglavcev, kakor je potem imenoval te otroke, ter ga prevrže . . . Obenem ga je zadela tudi debela kepa snega v obraz, da se mu je kar zabliskalo pred očmi . . . In takrat je Jakec tako nesrečno padel, da si je ranil desno roko. Pocedila se mu je kri, in tedaj je zakričal, da so prileteli vsi njegovi prijatelji. Tudi Pavla je prišla in solznega obraza obvezala Jakcu roko. Snela mu je drsalke ter ga odvedla domov.

Mama se je jako prestrašila, ko je videla obvezano roko; ko pa je spoznala, da se ni zgodilo nič hudega, ga je oštela prav dobro. Od onega dneva se drsa Jakec zopet brez drsalk. In če ga kdo vpraša, zakaj, pravi, da zato, ker so v vasi sami paglavci, ki ne vidijo, kdaj se zalete v človeka . . .

